

Божидар Симеонов Янков – VIII-а клас
ОУ „Йордан Йовков” – гр. Ямбол

ДА СИ РОМ В БЪЛГАРИЯ ПРЕЗ 2010 ГОДИНА

Седя на първия чин, средната редица – вляво. Странно нали? Оттук не мога да се въртя, не мога да се крия зад чужди гърбове или да преписвам.

Гледам въпросително темата, изписана на черната дъска: „Да си ром в България през 2010 година”

Замислям се...

Ромите – чувам ясният глас на учителката - имат своята многовековна история, самобитна култура, традиции и потенциал...

Наименованието им – не се въздържа моя съученичка, която е направила справка в интернет – произхожда от древната индийска дума „дроми”. Така се назовавали ковачите и музикантите, когато пътували и с това са се препитавали в чергарския си живот.

Аз искам да споделя – добавя друг мой съученик, че някои роми се срамуват да се самоопределят като такива и се записват като българи. А има и такива българи, които искат да бъдат роми, за да се ползват с техните привилегии. Често чувам думите: „Ром да си в днешно време! Не плащаш ток, вода, данъци, получаваш помощи и още ..., и още такива.

За мен етническата принадлежност – все по-запалено говори той – не е срам и унижение, защото никой не може да избира семейство, род и родина. Те са ни даденост. А колкото повече етноси има в една страна, толкова по-голямо разнообразие на бит и култура има в нея. То е като флората и фауната. Колкото повече са растителните и животинските видове, толкова по-голямо е националното богатство на дадена държава.

Човек не избира сам съдбата си, но сам определя какъв да бъде – обобщава учителката.

Обикновено ромите, водени от глада и мизерията – философства отличничката на класа – избират пътя на лъжата, кражбата, престъпността. Но това не се отнася за всички. Например моите родители са бедни, неучи и необразовани, но честни и трудолюбиви хора. Те ме заразяват със своята борбеност, насърчават ме да уча, за да вървя по-леко напред и да открия своето място в живота. За да се изградя като личност ми помагат не само семейството, но и моите съученици и учители. Това значи, че средата ми е българското общество.

Очевидно е, че през 2010 година то е в криза, което разтърсва не само бита ни, но и съзнанието ни, преобръща представите ни. И в това болно, неукрепнало и търсещо себе си общество най-застрашени са младите хора. Отчаяни от безработицата, те напускат страната си.

Но аз – вземам най-после думата – съм ром. Роден съм в България, живея в България, обичам България. Не зная как бих се чувствал в друга държава. Тук бих желал да открия шанса си, тук искам да живея щастливо, усещайки тежестта на корените си. Не казвайте, че това е невъзможно. Аз го виждам в мечтите си, ще го видите и вие !

Стъпка по стъпка, ръководени от учителката, ние следим мислите, долавяме особеностите на характерите и достигаем до много истини. Разбираме, че една голяма идея може да обедини различни хора, че не само думите, а делата определят същността на човека.

Нужно е – прави заключение госпожата – да няма деление, злоба и омраза между хората. И нека всички заедно, независимо към каква етническа общност принадлежим, да се свържем в една здрава верига, защото само едно звено от нея ако бъде прекъснато, то веригата ще се разпадне.

Звънецът известява края на часа. Бляскат пламъчета в очите ни, а в усмивката е стаена надеждата за единство и съвместно добруване на хората – сега и завинаги.